

תת"ע (עכו) 11481-02-23 - מדינת ישראל נ' שאער חנאן

תת"ע (עכו) 11481-02-23 - מדינת ישראל נ' שאער חנאןשלוש עכו

תת"ע (עכו) 11481-02-23

מדינת ישראל

נגד

שאער חנאן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[18.11.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 9.12.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 9.11.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקשת טענה כי בעלה נהג ברכב ומשכך סברה כי הוא צפוי להגיע לאולם בית המשפט ולבקש להסב את הדו"ח על שמו; עוד נטען כי בעלה אף הצהיר בבית המשפט כי הוא זה אשר נהג ברכב. לבקשה אף צורף תצהיר מטעם בעלה של המבקשת בו טען כי אכן נהג ברכב והתכוון להסב את הדו"ח על שמו, אולם ככל הנראה טעה במועד הדיון וסבר כי נדחה למועד אחר.

אין בידי לקבל טענה זו של המבקשת. תחילה אציין כי בניגוד לנטען על ידי המבקשת, כלל לא הצהיר בעלה של המבקשת בדיון אשר התקיים ביום 16.6.2024 כי הוא היה זה אשר נהג ברכב, כל שאמר היה כי המבקשת לא נהגה ברכב.

לגופו של עניין, מקום שמועד הדיון נקבע במעמד המבקשת ובן זוגה, טענת המבקשת כי סמכה את ידה על בעלה שיגיע לאולם בית המשפט ויטול אחריות על ביצוע העבירה אינה מניחה את הדעת ואינה מצדיקה את אי התייצבותה לדיון. מקום שכתב אישום הוגש נגד המבקשת והוא תלוי ועומד נגדה בבית המשפט, חובה היה על המבקשת להתייצב לכל הדיונים בעניינה, ולוודא כי הליך ההסבה יושלם עד תום. זאת ועוד, גם המבקשת וגם בעלה אינם בטוחים בסיבה בעטייה לא התייצב הבעל לדיון, שכן בעלה של המבקשת הצהיר בעצמו כי ככל הנראה טעה במועד הדיון. אוסיף ואדגיש כי לא נהיר לי כלל וכלל מדוע בקשה זו מוגשת רק עתה ובחלוף כמעט שנה מהמועד בו נשפטה המבקשת בהעדרה.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקשת בהעדרה?

כאמור לעיל, המבקשת טענה כי אחר נהג ברכב ומשכך הותרת הרשעתה על כנה תגרום לעיוות דין.

נקבע זה מכבר בפסיקה כי טענה שאחר נהג ברכב, גם כאשר זו מגובה בתצהיר, אינה מבססת עיוות דין; ראה בהקשר זה עפ"ת 66594-03-24 דילן נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי "אני תמים דעים עם בית-משפט קמא כי טענה שנהג אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, וגם כאשר טענה זו מגובה בתצהיר שבו הנהג האחר מודה בביצוע העבירה, לא הצדיקה על-פי הפסיקה הארכת מועד להישפט, ראו לעניין זה גם בפסק דין רע"פ 1446/14 ריאה נ' מדינת-ישראל, וכן פסק דין סאלם".

(ההדגשה אינה במקור), כן ראה רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (28.11.2013), שם נקבע כי טענת נאשם כי אדם אחר נהג ברכב אין בה כדי לבסס עיוות דין. כוחם של הדברים יפה גם בענייננו.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשפ"ו, 18 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.